

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Marcelou Uhříčkovou ve věci

žalobce: **N. D.**, narozený X
státní příslušnost Mongolsko
bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlím Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlím Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 15. 6. 2023, č. j. OAM-832-10/ZR-2023,
takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah správního spisu

1. Žalobce přicestoval do České republiky dne 26. 8. 2020 a pobýval zde (mj.) na základě zaměstnanecké karty s platností od 1. 9. 2022 do 31. 8. 2024. Dne 13. 1. 2023 však žalovaný zahájil z moci úřední řízení o zrušení platnosti žalobcovy zaměstnanecké karty, neboť z výpisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 21. 12. 2022 a z pravomocného trestního příkazu Okresního soudu v Mělníku ze dne 23. 9. 2022, č. j. 4 T 103/2022-32 (dále jen „trestní příkaz“) zjistil, že žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu – přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 12 měsíců a k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání 12 měsíců. Žalobce se tohoto přečinu dopustil tím, že dne 27. 8. 2022 řídil osobní motorové vozidlo po vědomém požití většího množství alkoholu (na základě dechových zkoušek u něj byla zjištěna hodnota 1,26 g/kg alkoholu v krvi a následně

hodnota 1,27 g/kg alkoholu v krvi), přičemž v úseku, kde je maximální povolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 65 km/h. Trestní příkaz nabytí právní moci dne 30. 11. 2022.

2. Zmocněnec žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že žalobce má v České republice pracující manželku a dvě nezletilé děti, kteří zde chtějí žít a pracovat; žalobce svého činu lituje a jeho zaměstnavatel jej hodnotí jako spolehlivého zaměstnance. Součástí správního spisu je též zpráva o nezletilých dětech žalobce ze dne 1. 2. 2023, která je výsledkem šetření příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí, provedeného na podnět žalovaného (dále jen „zpráva OSPOD“). Dále jsou ve správním spise založeny výpisy z cizineckého informačního systému, podle nichž žalobcova manželka pobývá v České republice od 10. 10. 2022 na základě zaměstnanecké karty s platností od 10. 10. 2022 do 9. 10. 2024, a jeho dvě děti (obě narozené dne 17. 6. 2009) přicestovaly do České republiky dne 7. 12. 2022 a byla jim udělena dlouhodobá víza na účelem rodinným s platností od 22. 11. 2022 do 21. 11. 2023.
3. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zrušil platnost žalobcovy zaměstnanecké karty podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovil mu lhůtu 30 dnů pro vycestování z území České republiky.
4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že s ohledem na typ řízení nemá povinnost zabývat se přiměřeností ani povinnost prověřovat rodinné vazby a další skutečnosti ve prospěch žalobce. V tomto ohledu odkázal na judikaturu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85, a ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 Azs 204/2014-35, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2014, č. j. 46 A 63/2012-61) a na § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Dodal, že úmyslný trestný čin, jehož se žalobce dopustil, nelze označit za bagatelní, neboť ze statistiky dopravních nehod vyplývá, že za 5,2 % z celkového počtu dopravních nehod v letech 2018 až 2020 stál alkohol či jiná návyková látka. K poměrům žalobce žalovaný podotkl, že žalobce je dospělý, zaopatřený a v České republice pobývá se svou manželkou a dvěma nezletilými dětmi. Žalobcova manželka disponuje povolením k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání a obě jejich děti mají dlouhodobá víza. Děti bydlí se svou matkou v areálu společnosti, kde jsou žalobce i jeho manželka zaměstnáni. Z dostupných evidencí žalovaný zjistil, že žalobce není držitelem živnostenského oprávnění a nevlastní nemovitost zapsanou v katastru nemovitostí. Zrušení pobytového oprávnění sice žalobci může způsobit jisté komplikace, avšak do této situace se dostal sám svým úmyslným protiprávním jednáním. Po odpykání trestu má žalobce navíc možnost opětovně požádat o nové pobytové oprávnění. Napadené rozhodnutí totiž není rozhodnutím o vyhoštění ani žalobci nezakazuje pobyt na území České republiky.
5. Následně se žalovaný zabýval nejlepším zájmem žalobcových nezletilých dětí, a to zejména s ohledem na nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, přičemž dospěl k závěru, že nejlepší zájem dětí nemůže v daném případě převážit nad zájmem na zrušení žalobcova pobytového oprávnění. Žalobce se trestné činnosti dopustil, přestože věděl, že má manželku a nezletilé děti, které by s ním v budoucnu mohly žít na území České republiky. Zdrojem veškerých problémů je sám žalobce, který byl pravomocně odsouzen. Spisový materiál přitom nesvědčil o existenci výjimečných okolností, pro které by bylo možné považovat negativní okolnosti na straně žalobce za nicotné. Žalovaný nezpochybnil, že zrušení povolení k pobytu bude zásahem do soukromého a rodinného života žalobce a

jeho rodiny, avšak shledal tento zásah přiměřeným. Skutečnost, že má cizinec v České republice nezletilé děti, dle žalovaného neznamena, že mu nemůže být zrušeno pobytové oprávnění. Takový závěr by směřoval proti dikci zákona o pobytu cizinců. I z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že nejlepší zájem dítěte není „trumfovou kartou“, která by mohla přebít vše ostatní (rozsudek ze dne 22. 12. 2022, č. j. 4 Azs 269/2022-25).

6. Žalovaný poukázal také na čl. 9 odst. 3 Úmluvy o právech dítěte, který připouští oddělení dítěte od rodičů, přičemž nestanoví, že oba rodiče musí žít se svým dítětem v jednom státě. Úmluva naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Zrušením zaměstnanecké karty proto nedojde k porušení Úmluvy o právech dítěte. Navíc Ústavní soud v nálezu ze dne 13. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1528/17, dovodil, že rozhodnutím o zrušení povolení k pobytu není cizinci odepřen výkon rodičovských práv. Svrchovaným právem každého suverénního státu pak je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na území, jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu.
7. Konečně žalovaný v napadeném rozhodnutí upozornil na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a zdůraznil, že řízení bylo vedeno v zákonných mezích a z důvodu závažného narušení veřejného pořádku, ochrany většinové společnosti, veřejného zdraví a předcházení zločinnosti. Na základě spisového materiálu přitom žalovaný nedovodil, že by zrušením žalobcovy zaměstnanecké karty došlo k porušení Úmluvy.

Obsah žaloby

8. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Namítá, že správní řízení bylo zatíženo vadami, jelikož žalovaný v rozporu s § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zejména ohledně žalobcova rodinného a soukromého života. Žalobce má rovněž za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života a současně nevymezil nejlepší zájem jeho nezletilých dětí.
9. Protože správní řízení bylo zahájeno z moci úřední, ležela odpovědnost za řádné zjištění skutkového stavu věci na žalovaném, a to včetně povinnosti zajistit podklady potřebné pro posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a pro vymezení nejlepšího zájmu jeho dětí. Ani pasivita cizince přitom nezabývá správní orgány jejich povinnosti dostatečně zjistit skutkový stav věci. Na podporu uvedených argumentů žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 4. 2021, č. j. 57 A 22/2021-46, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022-39. Ačkoli bylo žalovanému známo, že žalobce v České republice sdílí společnou domácnost s manželkou a jejich dvěma nezletilými dětmi, které zde plní povinnou školní docházku, neprovedl ve správním řízení žádné dokazování k objasnění faktického dopadu zrušení žalobcova pobytového oprávnění do jeho rodinného života a do života jeho rodinných příslušníků. Vhodným prostředkem k objasnění všech okolností by byl zejména výslech žalobce a jeho manželky či stanovisko příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Žádný z uvedených důkazních prostředků však žalovaný neprovedl. Ve správním spise též absentují jakékoli podklady ke zjištění a vyhodnocení relevantních okolností žalobcova

soukromého a rodinného života. Proto bylo správní řízení dle mínění žalobce zatíženo procesní vadou s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí.

10. Žalobce rovněž namítá, že žalovaný neučinil nejlepší zájem jeho nezletilých dětí středobodem všech úvah o přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalobce je otcem dvou nezletilých dětí, jejichž pobytová oprávnění jsou vázána na pobytová oprávnění rodičů za účelem sloučení rodiny. V takovém případě by při posuzování přiměřenosti napadeného rozhodnutí měl být dán stěžejní význam nejlepšímu zájmu nezletilých dětí podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že hledisko nejlepšího zájmu nezletilých dětí bylo Evropským soudem pro lidská práva (dále jen „ESLP“) přeneseno i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jež se dotýkají dětí. ESLP přitom ve své judikatuře posuzuje, zda se správní orgány z procesního hlediska dostatečně věnovaly hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který musí v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tyto úvahy ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí posoudil nejlepší zájem dětí pouze v teoretické rovině a následně kladl důsledky zrušení pobytového oprávnění k tíži žalobce, aniž by posoudil míru emoční a finanční závislosti dětí na žalobci. Neposoudil ani závislost manželky žalobce na jeho osobě při zajištění péče o děti, při hmotném zabezpečení rodiny a dopad napadeného rozhodnutí na další pobyt rodinných příslušníků žalobce v České republice.
11. K tvrzení žalovaného, že napadeným rozhodnutím žalobci není znemožněn další styk s jeho nezletilými dětmi, jelikož mu nebyla stanovena doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, žalobce zdůrazňuje, že mu však byla napadeným rozhodnutím uložena povinnost vycestovat z území České republiky ve stanovené lhůtě. Nesplněním této povinnosti se žalobce vystavuje riziku zahájení řízení o povinnosti opustit území členských států Evropské unie či řízení o správním vyhoštění. V této souvislosti žalobce odkazuje na již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 404/2019-28 a na rozsudek téhož soudu ze dne 28. 2. 2022, č. j. 7 Azs 405/2021-34. Ani tvrzení žalovaného, že zásah do nejlepšího zájmu nezletilých dětí způsobil sám žalobce svým protiprávním jednáním, neobstojí. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022-39, totiž dovodil, že uvedený argument nemůže být používán mechanicky, neboť pak by ochrana jakkoliv intenzivních rodinných vazeb, včetně zájmu nezletilých dětí, nemohla nikdy převážet nad skutečností, že se cizinec dopustil v České republice úmyslné trestné činnosti.
12. Nakonec žalobce namítá, že žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost napadeného rozhodnutí do jeho práva na soukromý a rodinný život zaručeného čl. 8 Úmluvy a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Hlediska, která byl žalovaný povinen zvážit, jsou vyjmenována v § 174a zákona o pobytu cizinců a vyplývají taktéž z judikatury, např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 4 Azs 382/2021-61. Žalovaný opomněl zohlednit typovou závažnost žalobcem spáchaného trestného činu (přečin), společenskou škodlivost tohoto jednání (nepatrné překročení dolní hranice hladiny alkoholu v krvi pro učinění závěru o existenci stavu vylučující způsobilost k řízení motorového vozidla), absenci škodlivého následku spáchaného protiprávního jednání (škody či nemajetkové újmy), předchozí bezúhonnost žalobce, vedení řádného života, upřímnou lítost, přijetí odpovědnosti za své jednání (doznání, nevyužití obrany proti trestnímu příkazu), zvolený druh a výměru trestu. Rovněž neobjasnil možnost dalšího

soužití žalobce a jeho rodiny v České republice, případně zda bude celá rodina v důsledku napadeného rozhodnutí nucena přesídlit do země původu. Navíc žalovaný nevyjasnil míru integrace rodiny do české společnosti, a to především žalobcových dětí, které zde plní povinnou školní docházku, a nezmínil ani délku pobytu žalobce na území České republiky. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Předně zdůrazňuje, že správní řízení bylo zahájeno na základě pravomocného odsouzení žalobce za úmyslný trestný čin. Sám žalobce tedy ohrozil realizaci svého pobytu v České republice, svého soukromého a rodinného života a života svých rodinných příslušníků, na které začal poukazovat teprve poté, co měl nést následky protiprávního jednání. Dále žalovaný připomíná, že právní řád nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky. Takové právo mají podle čl. 14 odst. 4 Listiny pouze občané České republiky (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04).
14. V reakci na žalobní body žalovaný konstatuje, že ve správním řízení postupoval v souladu se zásadami správního řádu, zákony a veřejným zájmem, přičemž šetřil práva dotčených osob nabytá v dobré víře a zjistil stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný má napadené rozhodnutí za přiměřené, přezkoumatelné a souladné s § 68 odst. 3 správního řádu. O zrušení pobytového oprávnění žalovaný rozhodoval podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a tudíž neměl zákonnou povinnost posuzovat dopad napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Nemusel proto provádět dokazování za účelem zkoumání dopadů napadeného rozhodnutí (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015-51, ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, a ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1 As 106/2015-48). Také nejlepším zájmem žalobcových dětí se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval, přičemž vycházel z toho, že se nejedná o absolutní pojem, který by měl za následek nemožnost zrušení povolení k pobytu. Žalobce se dopustil protiprávního jednání, přestože věděl, že má v České republice manželku a nezletilé děti. Veškeré negativní skutečnosti, které zrušení pobytu přináší, si tedy zapříčinil sám (v této souvislosti žalovaný odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2022, č. j. 2 Azs 230/2021-37, a ze dne 20. 12. 2022, č. j. 4 Azs 269/2022-25).
15. Žalovaný si je vědom své povinnosti jednat tak, aby byly dodržovány závazky vyplývající pro Českou republiku z mezinárodního práva. V případě žalobce však neměl pochyb o tom, že by napadeným rozhodnutím nemohlo dojít k zásahu do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života do té míry, aby vydání napadeného rozhodnutí vedlo k porušení čl. 8 Úmluvy. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 12. 2017, č. j. 6 Azs 315/2017-39, shrnul, že smyslem přímé aplikace čl. 8 Úmluvy je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého života, nikoliv rušit rozhodnutí proto, aby v nich přibýlo několik vět o tom, že u cizince žádné důvody zakládající nepřiměřenost rozhodnutí nebyly shledány. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Azs 377/2018-32, se ostatně požadavek na posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí vztahuje pouze na taková rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, u kterých je tato povinnost zákonem výslovně stanovena, což nebyl případ napadeného rozhodnutí. Uvedené vyplývá taktéž z § 174a odst.

3 zákona o pobytu cizinců. Na okraj žalovaný podotýká, že je v zájmu České republiky, aby se na jejím území zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy. Není důvodné nadřazovat individuální právo pobytu cizince nad veřejný zájem na ochraně společnosti (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 4 As 24/2008-101, ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85, a ze dne 7. 12. 2018, č. j. 1 Azs 377/2018-32).

16. K žalobní námitce spočívající v nezohlednění závažnosti spáchaného trestného činu, resp. ohrožení veřejného zájmu, žalovaný odkazuje na trestní příkaz a výpis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob a připomíná, že žalobce řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, což lze považovat za závažné narušení veřejného pořádku, které může vést k dopravní nehodě často končící fatálními důsledky pro jiné účastníky silničního provozu. Žalovanému nepřísluší zabývat se okolnostmi trestného činu, neboť neposuzoval vinu a trest, nýbrž na základě skutečnosti, že žalobce spáchal úmyslný trestný čin, rozhodl o zrušení jeho zaměstnanecké karty. Žalovaný v daném případě neměl možnost správního uvážení a nemohl zvláště zohledňovat okolnosti, za nichž byl spáchán trestný čin, jak mylně uvádí žalobce. Pouze za zcela ojedinělých podmínek by nemuselo dojít ke zrušení zaměstnanecké karty. Takové mimořádné okolnosti však v této věci nebyly zjištěny.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Proto ji věcně projednal.
18. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž jej přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž byl vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, soud neshledal.

Průběh jednání před soudem

19. Žalobce (prostřednictvím zástupce) při jednání setrval na svém procesním stanovisku, přičemž zdůraznil, že se žalovaný nedostatečně zabýval přiměřeností napadeného rozhodnutí a nejlepším zájmem žalobcových dětí. Poukazoval na to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pouze obecnou a paušální argumentaci, která nereflektuje individuální okolnosti věci. Odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2023, č. j. 2 Azs 156/2023-28, který podle něj v obdobné věci shledal nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí. Žalovaný se ze soudního jednání omluvil.

Posouzení žaloby soudem

20. Posuzovaná věc se týká zrušení žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
21. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.*“ Ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona stanoví, že „*ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*“
22. Mezi stranami není sporu o tom, že žalobce byl trestním příkazem pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, čímž byly splněny podmínky pro použití § 37 odst. 1 písm. a) zákona

o pobytu cizinců. Žalobce však namítá, že se žalovaný nedostatečně zabýval přiměřeností napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života, nejlepším zájmem žalobcových nezletilých dětí a okolnostmi spáchaného trestného činu, a proto má napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

23. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Ustanovení § 174a odst. 3 téhož zákona však stanoví, že *„přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“*
24. Z § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců je tedy patrné, že správní orgány nejsou povinny *automaticky* hodnotit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince u všech rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. Nejde-li o speciální případ podložený konkrétní argumentací účastníka (k tomu dále), posuzují správní orgány standardně přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců přitom správním orgánům tuto povinnost neukládá (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, nebo ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51). Zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří byli odsouzeni za úmyslné trestné činy, a představují tak potenciální hrozbu pro společnost, totiž zpravidla (z povahy věci) převažuje nad individuálním právem tohoto cizince na ochranu jeho soukromého a rodinného života (viz všechny naposledy citované rozsudky a dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101). V běžných případech a v obecné rovině lze tedy předpokládat, že spáchání úmyslného trestného činu bude převažovat nad zájmem cizince na nenarušení jeho soukromého a rodinného života.
25. Žalobcem namítaná nízká závažnost trestného činu, společenská škodlivost, absence škodlivého následku, zvolený druh trestu a ostatní okolnosti spáchaného trestného činu taktéž nemohly být pro vydání napadeného rozhodnutí relevantní. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019-28, výslovně dovodil, že požadavky na posouzení intenzity zásahu do života cizince a na posouzení závažnosti spáchaného trestného činu z hlediska společenské nebezpečnosti nejsou aplikovatelné v případě § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení *„správnímu orgánu nedává prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech spáchaného úmyslného trestného činu“* (viz body 24 a 25 uvedeného rozsudku). Ke shodnému závěru, tedy že v případě aplikace § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nehraje žádnou roli povaha ani typová či konkrétní závažnost úmyslného trestného činu, dospěl Nejvyšší správní soud také např. v bodě [21] již citovaného rozsudku č. j. 6 Azs 163/2015-47.
26. Soud tedy předně konstatuje, že podle vnitrostátní právní úpravy nebyl žalovaný povinen posuzovat přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života ani nebyl povinen zabývat se konkrétními okolnostmi, za nichž byl trestný čin spáchán.

27. Je však třeba připomenout, že Nejvyšší správní soud i přes absenci výslovného zákonného požadavku dovodil, že správní orgány jsou povinny s ohledem na mezinárodní závazky vyplývající z čl. 8 Úmluvy výjimečně posoudit přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince. Avšak k potenciální aktivaci uvedeného článku musí cizinec ve správním řízení vznést *konkrétní* námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců (viz bod [13] rozsudku ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, a judikaturu tam citovanou, bod [19] rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publikovaného pod č. 3990/2020 Sb. NSS, bod [22] rozsudku ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37, nebo body [10] a [11] rozsudku ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26).
28. Ze správního spisu plyne, že žalobce v rámci správního řízení ke svému rodinnému a soukromému životu pouze sdělil, že má v České republice pracující manželku a dvě nezletilé děti, kteří tu chtějí žít a pracovat. Jiné vyjádření ve správním řízení neučinil. O možnosti vyjádřit své stanovisko a navrhnout důkazy přitom byl poučen v oznámení o zahájení správního řízení, které osobně převzal. Během nahlížení do správního spisu k dotazu žalovaného, zda se chce vyjádřit k podkladům či navrhnout jejich doplnění, odpověděl, že se písemně vyjádří do 15 dnů, avšak neučinil tak. Žalobci tedy byl ve správním řízení poskytnut dostatečný prostor ke vznesení konkrétní námitky nepřiměřenosti zásahu do jeho rodinného a soukromého života, který nevyužil.
29. Za daných okolností tak žalovanému nelze s úspěchem vytýkat, že se nedostatečně zabýval přiměřeností napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, jelikož žalovaný takovou povinnost vůbec neměl. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí správně konstatoval, že mu povinnost zabývat se přiměřeností nevznikla. Navzdory tomu však žalovaný posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce přesto pro úplnost učinil, a to na stranách 3 až 5 (kde se současně zabýval i nejlepším zájmem žalobcových nezletilých dětí). Z cizineckého informačního systému žalovaný zjistil, že žalobce má manželku, které byla v České republice udělena zaměstnanecká karta, a dvě nezletilé děti, jež disponují dlouhodobými vízy. Ze zprávy OSPOD žalovaný zjistil, že manželka žalobce je zaměstnána ve stejné společnosti jako on a bydlí společně s dětmi v areálu této společnosti. Zjistil také, že žalobce v České republice nepodniká a nevlastní nemovitost evidovanou v katastru nemovitostí. Existenci žalobcova soukromého a rodinného života žalovaný nezpochybnil a uznal, že zrušení pobytového oprávnění žalobci způsobí komplikace a zasáhne do jeho života, takový zásah však žalovaný považoval za přiměřený především proto, že jej zapříčinil sám žalobce svým úmyslným protiprávním jednáním. Při hodnocení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí žalovaný vzal též v potaz, že žalobci nebyl uložen zákaz pobytu a nebylo mu znemožněno požádat o jiný typ pobytového oprávnění (po odpykání trestu). Tyto závěry přitom soud považuje za plně přezkoumatelné a dostačující i s ohledem na obecnost a stručnost žalobcova tvrzení o jeho soukromém a rodinném životě.
30. Pro úplnost soud doplňuje, že ESLP opakovaně konstatoval, že smluvní státy Úmluvy jsou podle mezinárodního práva zásadně oprávněny samy stanovit podmínky vstupu cizinců na své území a pobytu na něm (srov. bod 67 rozsudku ze dne 28. 5. 1985 ve věci *Abdulaziz, Cabales a Balkandali proti Spojenému království*, stížnosti č. 9214/80, 9473/81 a 9474/81, nebo bod 42 rozsudku ze dne 21. 10. 1997 ve věci *Boujlifa proti Francii*, stížnost č. 25404/94).

Úmluva cizincům nezaručuje právo na vstup nebo pobyt v určité zemi. Smluvní státy tak nejsou povinny umožnit cizinci usadit se na jejich území (srov. např. bod 103 rozsudku velkého senátu ze dne 3. 10. 2014 ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10).

31. V nyní posuzované věci je podstatné, že žalobce, jeho manželka i jejich děti jsou státními příslušníky třetího státu. Čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jeho státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a umožnit jim přenést si jejich rodinný život na území daného státu. Z judikatury vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné a mnohdy nestačí ani to, že cizinec v daném státě delší dobu žije a má tam rodinný nebo soukromý život (viz např. rozsudek ESLP ze dne 6. 2. 2001 ve věci *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Azs 276/2016-48, body [21] a [22], či ze dne 10. 7. 2018, č. j. 1 Azs 205/2018-25, bod [24]). Nutno dodat, že žalobce ve správním řízení ani v žalobě netvrdil žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by v jeho případě měl být přiznán extrateritoriální účinek čl. 8 Úmluvy, tedy neuvedl do jaké míry je mu znemožněno vést rodinný život v zemi původu a do jaké míry je Česká republika právě z tohoto důvodu povinna umožnit mu realizovat rodinný život na svém území (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 Azs 124/2021-35, bod [20]). Soud proto dospěl k závěru, že z čl. 8 Úmluvy nelze dovodit povinnost respektovat volbu žalobce ohledně země společného pobytu jeho rodiny.
32. Žalobce rovněž namítá, že žalovaný neučinil nejlepší zájem jeho nezletilých dětí, chráněný čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, středobodem úvah o přiměřenosti napadeného rozhodnutí.
33. K této problematice soud předně odkazuje na body [33] a [39] rozsudku ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27, v nichž Nejvyšší správní soud konstatoval, že relevantní judikatura (a to ani žalobcem zdůrazňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28) nestanovuje absolutní převahu nejlepšího zájmu dítěte a nevylučuje, aby při posouzení individuálních okolností věci nemohl převážet jiný konkurující zájem. Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že nedávná judikatura Ústavního soudu zavedla jistou kategorizaci různých řízení podle intenzity působení nejlepšího zájmu dítěte (nález ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19), a to od řízení, v nichž se přímo rozhoduje o úpravě práv a povinností dítěte (řízení o péči o dítě a styku s ním), přes řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, aniž by se dotýkala statusu dítěte (řízení o soukromoprávních závazcích), po řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte, ale která mají na dítě zprostředkovaný právní dopad. V těchto kategoriích se pak nejlepší zájem dítěte projevuje různou intenzitou od předního a rozhodujícího kritéria až po „prosté“ vážení s dalšími hodnotami a zájmy. Podle citovaného nálezu sp. zn. IV. ÚS 950/19 patří do třetí kategorie řízení o vyhoštění osoby pečující o dítě. Rozhodnutí o zrušení dlouhodobého pobytu představuje méně intenzivní zásah než vyhoštění, proto není důvod řadit jej do první či druhé kategorie. U třetí kategorie se přitom podle Ústavního soudu „otevřít širší prostor pro převážení jiným konkurujícím zájmem než u druhé kategorie, neboť se zde nestřetává jen zájem dítěte na jedné straně a jiný zájem na straně druhé, ale zájem dítěte je jen jedním, byť nepochybně významným, z vícera zájmů různých dalších subjektů, mezi kterými je třeba vyvažovat a které mohou být stejně významné či dokonce významnější“ (konkrétně viz bod [53] nálezu).
34. Z nálezu sp. zn. IV. ÚS 950/19 vycházel také žalovaný, který otázce nejlepšího zájmu žalobcových nezletilých dětí věnoval pozornost zejména na stranách 3 a 4 napadeného rozhodnutí. S odkazem na předmětný nález konstatoval, že nejlepší zájem dítěte nelze plošně

použít na všechna řízení, přičemž pouze mimořádné okolnosti na straně nezletilých dětí by mohly převážet důvody, pro které se řízení vede. Takové okolnosti však žalovaný ve správním řízení neshledal. Žalobce se totiž dopustil úmyslné trestné činnosti, přestože věděl, že v budoucnu by s ním v České republice mohly žít jeho nezletilé děti a manželka. Žalovaný rovněž uvedl, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2022, č. j. 4 Azs 269/2022-25, vyplývá, že nejlepší zájem dítěte není „trumfovou kartou“, která v řízení přebije vše ostatní.

35. S posouzením žalovaného soud souhlasí a dodává, že žalobce ve správním řízení (ale ani v žalobě) netvrdil žádná specifika rodinného života ani vedle „běžných“ zájmů být osobně vychováván oběma rodiči (která lze implicitně z jeho vyjádření učiněného ve správním řízení vyvodit) nezmínil jakákoli další kritéria, která by měl žalovaný brát potaz a která by mohla převážet zájem státu na tom, aby byla žalobcova zaměstnanecká karta zrušena (opětovně srov. bod [39] rozsudku č. j. 1 Azs 260/2020-27). V tomto kontextu lze také připomenout ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která zdůrazňuje, že si cizinec před páčáním trestné činnosti musel být vědom, že jeho aktivity mohou v případě jejich odhalení negativně zasáhnout nejen jeho samotného, ale též jeho blízké, kteří budou dotčeni jak odloučením v případě odsouzení a uložení trestu odnětí svobody, tak možným zrušením pobytového oprávnění svého blízkého. Stejně tak si musel být vědom toho, že se páčáním trestné činnosti vystavuje ohrožení v podobě ztráty pobytového oprávnění ve státě, s nímž jej nepojí státoobčanské pouto a na jehož území nepobývá bezpodmínečně (srov. bod [51] rozsudku č. j. 6 Azs 161/2020-45 nebo bod [21] rozsudku č. j. 3 Azs 205/2020-48 a mnohé další).
36. K posouzení nejlepšího zájmu žalobcových dětí soud dodává, že žalobce a jeho rodina pobývají na území České republiky krátce. Žalobce zde sice žije 3 roky, ale jeho manželka a nezletilé děti ani rok. Oběma dětem je 14 let a většinu svého života strávily v zemi původu. Lze proto předpokládat, že by v Mongolsku neměly mít problém s reintegrací. Ze zprávy OSPOD navíc vyplývá, že v době jejího pořízení, tj. dne 1. 2. 2023, žalobcovy děti nemluvily česky a komunikovaly pouze s pomocí překladatele. Žalobce v žalobě uvádí, že zde jeho děti plní povinnou školní docházku. Soud se však domnívá, že s ohledem na krátkou dobu jejich pobytu a jazykovou bariéru u nich nedošlo k natolik hluboké integraci do české společnosti, aby převážila nad zájmem České republiky na tom, aby zde pobývali pouze cizinci, kteří nepáchají úmyslnou trestnou činnost. Navíc žalobcova manželka je v České republice zaměstnaná a byla jí udělena zaměstnanecká karta. Rodina tedy má volbu, zda se navrátí do země původu, nebo zda zde žalobcova manželka s dětmi zůstanou. Soud nadto považuje za zásadní, že žalobce spáchal úmyslný trestný čin dne 27. 8. 2022 a trestní příkaz byl vydán dne 23. 9. 2022, tedy ještě před tím než za ním přicestovala jeho rodina (žalobcova manželka v České republice pobývá od 10. 10. 2022 a jeho děti až od 7. 12. 2022). Žalobce se nemůže s úspěchem dovolávat zohlednění nejlepšího zájmu dětí, když ty zde v době spáchání trestného činu ani v době vydání trestního příkazu nežily. Žalobcovy děti do České republiky přicestovaly dokonce až týden poté, co trestní příkaz nabyl právní moci. Jejich přicestování týden poté, co byl žalobce pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, se tak může jevit až jako účelové. Žalobce v té době již měl a mohl předpokládat zahájení správního řízení a zrušení jeho zaměstnanecké karty, jež je přímým důsledkem pravomocného odsouzení.
37. S ohledem na shora uvedené soud nedává žalobci za pravdu v tom, že by žalovaný nesprávně zohlednil nejlepší zájem dětí. Žalovaný se tomuto hledisku zabýval a z napadeného

rozhodnutí je jasně seznatelné, jak o něm smýšlel. Stejně tak i jeho ostatní úvahy ohledně přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí jsou z napadeného rozhodnutí zjistitelné a nadto i věcně správné. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 156/2023-28 není přílehlavý, neboť v dané věci se soud zabýval zrušením povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, tj. podle ustanovení, které [na rozdíl od § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona] vyžaduje posouzení přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života, a to navíc v situaci, kdy stěžovatelovy nezletilé děti byly občany České republiky s etablovaným soukromým a rodinným životem (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 5. 2023, č. j. 10 A 8/2023-68, který byl předmětem řízení o kasační stížnosti). V takovém případě byly nároky kladené na odůvodnění správního rozhodnutí zcela jiné než v této věci, v níž žalovaný neměl povinnost zabývat se přiměřeností napadeného rozhodnutí (neplynula mu ze zákona ani z absentující námitky žalobce) a v níž nezletilé děti nebyly do české společnosti integrovány.

38. K další žalobní námitce týkající se nedostatečného objasnění okolností rodinného a soukromého života žalobce a nejlepšího zájmu jeho dětí soud předně podotýká, že byla uplatněna pouze v obecné rovině. Žalobce vůbec netvrdí, jaké skutečnosti měl žalovaný opomenout. Poukazuje-li pak žalobce na to, že v řízení zahájeném z moci úřední je povinností správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu), pak opomíjí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka není úkolem správního orgánu, aby aktivně vyhledával podrobnosti o jeho soukromí, pokud sám účastník neuvádí důležité informace o svém životě (srov. druhou větu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 260/2020-27). Toto východisko, jež se uplatní v řízeních, na něž dopadá zákonná povinnost správního orgánu zabývat se přiměřeností rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, se pak tím spíše uplatní v řízeních, v nichž se povinnost zabývat se přiměřeností správního rozhodnutí zakládá až konkrétní námitkou účastníka (jako tomu bylo v této věci).
39. Soudu shledal, že žalovaný dostal své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jakož i okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce, jemuž byla uložena povinnost vycestovat z území. Žalovaný zjistil rodinné poměry žalobce a zejména z výpisů z cizineckého informačního systému ověřil, jak dlouho žalobce a jeho rodinní příslušníci pobývají v České republice, jaká mají pobytová oprávnění a kolik jim je let. Navíc dal z vlastní iniciativy podnět orgánu sociálně-právní ochrany dětí k provedení šetření, přičemž požadoval, aby bylo zjištěno, zda žalobce bydlí ve společné domácnosti se svou manželkou a dětmi, jak často jsou v kontaktu, jak se žalobce stará o své děti a jaké mají zázemí, kdo se podílí na jejich výchově, a zda existují nějaké negativní poznatky vyplývající z šetření. Zpráva OSPOD je výsledkem šetření a tvoří jeden z podkladů napadeného rozhodnutí. Je z ní zřejmé, že rodina žije v budově bývalého skladu u zrušeného vlakového nádraží, přestavěné pro účely ubytování zaměstnanců společnosti, kde pracuje žalobce a jeho manželka. Dále z ní vyplývá, že žalobcovy děti během šetření pomocí překladatele uvedly, že se jim v zde líbí, ale nejsou tu dlouho. Žalobce se o ně stará společně s jejich matkou. Žalobcova manželka taktéž s pomocí překladatele uvedla, že se žalobce stará o své děti. Ačkoliv má z kapacitních důvodů pokoj na jiném patře než oni, jsou v každodenním kontaktu. V březnu 2023 se měla rodina společně stěhovat do garsoniéry. Ze zprávy OSPOD tak žalovaný zjistil skutečnosti, na jejichž základě mohl učinit relevantní závěry. Další skutečnosti žalovaný s ohledem na obecnost tvrzení žalobce ve správním řízení zjišťovat nemusel.

40. Jelikož žalovaný vyžádal zprávu OSPOD, je žalobní výtká ohledně neobstarání stanoviska orgánu sociálně-právní ochrany dětí zjevně lichá. Soud se žalobcem nesouhlasí ani v tom, že by byl žalovaný povinen provést ve správním řízení výslech žalobce či jeho manželky.
41. Podle § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*správní orgán může za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, vyslechnout účastníka řízení*“. Již ze samotného znění citovaného ustanovení tedy vyplývá, že provedení výslechu není nezbytnou podmínkou pro rozhodnutí ve věci.
42. Judikatura Nejvyššího správního soudu považuje provedení výslechu účastníka řízení nebo svědeckých výpovědí v pobytových věcech za výjimečný důkazní prostředek, který se má využít jen tam, kde nelze rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem nebo kde vyvstane potřeba postavit najisto určité sporné skutečnosti či vyjasnit rozporná vyjádření cizince a jeho rodinných příslušníků. Je pravidlem, že správní orgány v podobných případech často vycházejí jen ze skutečností zřejmých z obsahu úředních evidencí a z toho, co ohledně svých soukromých poměrů písemně sdělí sám dotčený cizinec, přičemž takový postup byl judikaturou správních soudů aprobován jako v zásadě dostatečný (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018-34). K funkci výslechu účastníka řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil také v rozsudku ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29, kde uvedl, že „*[v]ýslech účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení.*“ (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45, bod [33]). Obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2020, č. j. 8 Azs 135/2019-43, Nejvyšší správní soud uvedl, že důkaz výsledkem účastníků je důkazem pouze podpůrné povahy, jehož provedení je namísto především tam, kde dokazovanou skutečnost nelze prokázat jinak. Je proto na účastníku řízení, aby tvrdil, jaké konkrétní skutečnosti mají být jeho výsledkem prokázány a proč je nelze prokázat jinými důkazními prostředky.
43. Žalobce v průběhu správního řízení nenavrhл provedení svého účastnického výslechu nebo výslechu manželky. Žalovaný proto nebyl povinen odůvodnit, proč výslechy neprovedl. Zároveň z výše uvedeného je patrné, že v pobytových věcech cizinců je účastnický výslech považován za subsidiární důkazní prostředek, který je využitelný, nelze-li dokazovanou skutečnost prokázat jinak. V posuzované věci žalovaný nezpochybnil rodinné vazby žalobce a zároveň s ohledem na obecnost žalobcova vyjádření v průběhu správního řízení nevyvstala potřeba podrobnějšího dokazování o jeho rodinném životě. Žalobce ani neuvádí, jaké konkrétní skutečnosti měly být výsledkem prokázány. Soud proto dospěl k závěru, že skutkový stav byl ve správním řízení zjištěn dostatečně i bez provedení výslechu žalobce a jeho manželky.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

44. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení nepožadoval a ze soudního spisu neplyne, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto ani žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. října 2023

Mgr. Marcela Uhříčková, v. r.
samosoudkyně